Vervolg van pag. 6

van het volk, en verkochten loten voor een tombola; de prijswinner zou 'n vette eend krijgen. De zwerver dwaalde langs de menschenvolten, en, gewoon waar hij ook ging wèl naar den bodem te kijken, gluurde hij al voortloopend ook thans weer eens met gretigen blik de keien langs. En ja, daar vlak voor hem zag hij een kartonnen lot liggen van de soort die de kerels verkochten. Hij bukte zich en las... „achttien" was het nummer. Nog geruimen tijd duurde het eer alle loten waren geplaatst, en al dien tijd stond de zwerver zijn lot om en om te draaien met schuinsche wantrouwige blikken daarbij steeds de omstanders monsterend. In zijn ziel was een geducht verbeeldingsspel gaand . . . Als hij eens won! Als hij eens won! . . . Maar neen, die gedachte was te ontzagwekkend om haar niet dadelijk weder te verwerpen. Hij had nimmer gewonnen dan leed en miserie; geen goede kans, niet eene, had hij gekend, gedurende zijn zoo naakte, zoo leege, zoo eenzame bestaan als wellicht niemand anders ter wereld. . . En zijn blijde, zijn ziekelijk-blijde stemming van daareven zonk weg, als wat geen grond onder zich heeft; hij was weder neergetuimeld in den afgrond van zijn zwarte doffe mijmerij. . . .

Ineens met woest rammelend geluid begint het rad te draaien. Dan in de stilte klinkt plots de stem van een der kerels: Nummer achttien heeft gewonnen. Wie heeft nummer achttien?

De trieste schooier vreesde ineen te storten van schrik. Zijn magere beenen trilden, zijn kop wiegde zacht heen en weer als was hij door den slag plotseling verbijsterd. Spreken kon hij niet. Wat was dat nu? Om Godswil. Hij gewonnen? Hij? Maar dat kon niet? . . . Sprakeloos van ontzetting keek hij naar de nieuwsgierig rondkijkende en lachende menschen.

Maar als de man van de tent zijn schreeuwende vraag herhaalde, stak de zwerver zijn lot omhoog in zijn siderende hand. — „Hierheen!" brulde de kerel, en door den menschenhoop heen drong met verwezen schreden de zwerver naar voren.

Vóór hij wist wat er met hem geschiedde, had de kerel hem een fladderende, kwekkende eend in den arm geduwd. Als een dwaas keek hij het verschrikte dier aan. Het volk lachte luid, en schreeuwde uitgelaten grapjes den zonderlingen prijswinner achterna.

De zwerver kwam gaandeweg tot bewustzijn van het ongeloofelijke dat met hem geschied was. Hij bezag met zijn flauwe blauwe oogen de eend, die al wat rustiger werd, in de neep van den mageren arm gevat, en hij nam het dier met beide handen vast. De menschen bleven bij zijn nadering staan om het zonderlinge schouwspel, dat die groezelige, uitgemergelde vagebond, de eend dragend, aanbood, stietten elkaar aan, en braken soms in een stuipig lachen uit. Anderen gluurden hem wantrouwig aan. En de man werd bang van de menigte, hij voelde voor het eerst in zijn gansche leven den nijd om bezit rommentom hem loeren. Hij doolde langzaam vanuit de kermisvolte naar een stille wijk. Door straten waar nauwelijks meer menschen gingen, geraakte hij op een als uitgestorven boulevard. Meer en meer ging hij zich rekenschap geven van wat er geschied was. Doch naarmate hij bewust werd, onderging hij ook feller zijn lichamelijken nood: de honger brandde als kokend lood in zijn ingewanden. En ineens begreep hij, dat hij ook niet kon bedelen met de eend bij zich . . . Dat niemand iets geven zou . . . .

Dat hij zelfs de eend niet kon verkoopen, hij, op straffe van door de politie te worden ingerekend. Want een man als hij, kon niet straffeloos bezitten . . . Wat hij had, was gestolen . . . Hij zou dus ook de twee stuivers voor een nachtverblijf niet eens bijeen schooieren kunnen . . . En met een zucht zette hij zich in een portiek neer, de eend op de uitgespreide knieën nemend.

Het dier gevoelde zich al thuis bij hem, en vleide zich zacht tegen zijn sjofele jas aan.

Verwonderd, verschrikt keek de zwerver naar het dier. Het gevoel van verbazing ging bij dit bezien in een van zachte blijdschap over, en hij kon zich niet weerhouden, het dier eens te streelen. En het dier onderging met welgevallen die aaiende hand over de veeren, het bewoog in zacht golvende bewegingen, en eindelijk strekte het den kop naar het gelaat van den schooier uit. Een ontroering als hij nog nimmer gekend had in de woeste verstarring van zijn mateloos eenzaam leven werd in den schooier. O, o, een levend wezen was hem genegen.... En als bij instinct maakte hij het gebaar der genegenheid, dat alle menschen als is ingeschapen: hij keerde den mond naar het warme kopje en de ignobele lippen drukten een zoo zachten, zoo zachten kus op de zijige veeren. En als bevangen door een verbijstering van teederheid, nog altoos, vond men hem den volgenden morgen nog met het dier in de uitgeteerde armen gekneld, waar zachtkens hij het wiegde.

CONGRES HUIS- EN GRONDEIGENAREN.

Te 's-Gravenhage hield de Vereeniging van Huis- en Grondeigenaren en Bouwkundigen een tweedaagsch congres, bijgewoond door den vertegenwoordiger van het departement van Justitie, mr. A. E. Bles, en den directeur van bouw- en woningtoezicht te 's-Gravenhage, den heer A. J. M. Stoffels.

R. BAKKER.

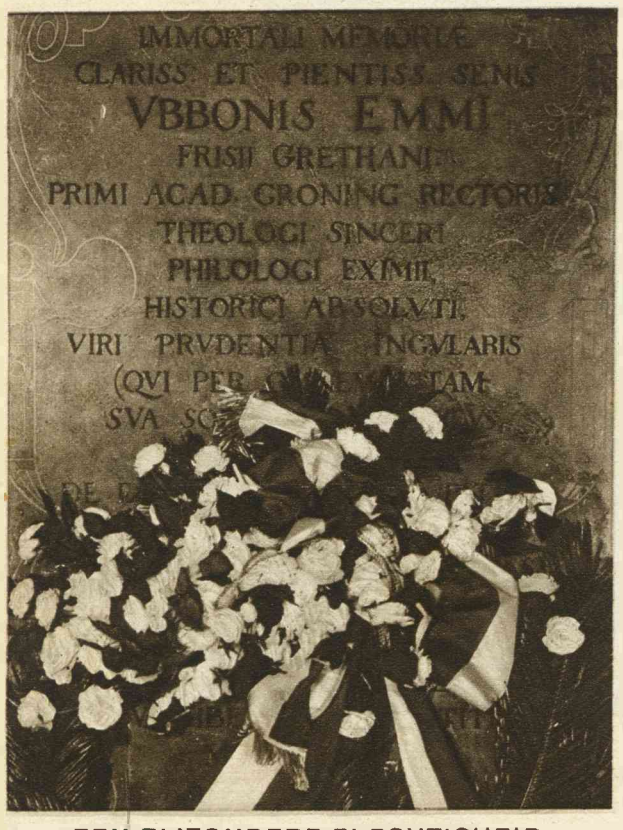

H. J. EIKEMA.

P. VAN WARMELO.

Met ingang van 21 November is benoemd tot burgemeester der gemeente Grijpskerk de heer R. BAKKER, voorheen burgemeester der gemeente Dinteloord. — Bij gelegenheid van het feest van Jan C. de Vos bleek (voor velen geheel onverwachts) dat de bekende acteur P. VAN WARMELO eveneens voor 25 jaar het eerst het tooneel betrad. In afwachting van zijn officieele huldiging werd hem alvast een krans overhandigd. — De heer H. J. EIKEMA, oud-burgemeester van Oldenhove is benoemd tot burgemeester van Stavoren.

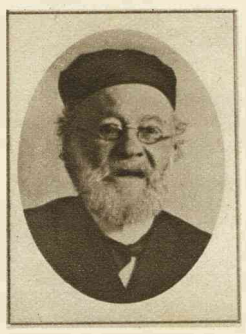
EEN BIJZONDERE PLECHTIGHEID.

In de Universiteit te Groningen is op den grafsteen van Ubbo Emmius door Curatoren en Senaat bij het 300-jarig jubileum een krans gelegd. Ubbo Emmius was de man op wiens initiatief de Hoogeschool door de Staten van Stad en Landen is gesticht. Hij was de eerste Rector Magnificus der Universiteit.

EEN 50-JARIG JUBILEUM.

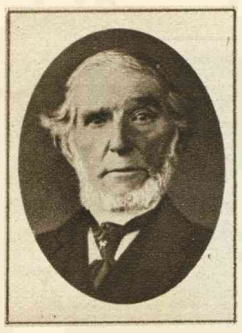
Verleden week was het 50 jaar geleden dat de Vereeniging tot het Verleenen van hulp aan minvermogende ooglijders voor Zuid-Holland tot stand kwam. Het feit werd herdacht in het oogziekenhuis der Vereeniging aan de Nadorststraat te Rotterdam, waar een aangeboden gedenksteen plechtig werd onthuld.

S. I. DE VRIES.†

J. J. ROMER.†

W. HOOGLAND Sr.†

Ds. W. BAX.

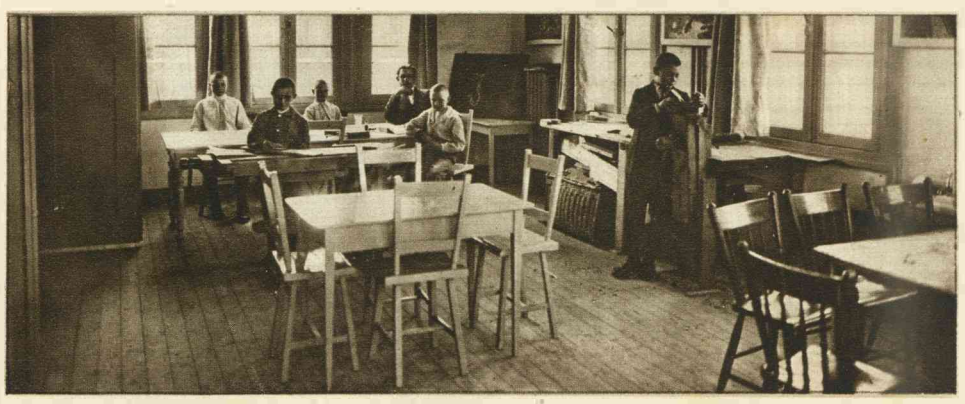
Te Hoorn is in den ouderdom van bijna 92 jaar overleden de heer S. I. de VRIES, stichter van de bekende firma S. I. de Vries te Amsterdam. — In den ouderdom van 60 jaar is te Velp overleden de heer J. J. ROMER, vice-consul van Montenegro. — Op 84-jarigen leeftijd is te Utrecht overleden de heer W. HOOGLAND Sr. Hij had een zeer drukke praktijk als veearts en was zeker de oudste damspeler in ons land. — Verleden week herdacht de bekende emeritus-predikant Ds. W. BAX te Amsterdam onder enorme blijken van belangstelling zijn 80sten verjaardag.

Gulden Woorden.

Hebt gij een taak op u genomen, die boven uwe krachten gaat, dan zult gij daarmede weinig eer inleggen en hebt gij bovendien ongedaan gelaten wat gij wel hadt kunnen doen.

Epictetus.

HET OBSERVATIEHUIS TE 's HAGE GEOPEND.

Verleden week werd te 's-Gravenhage in de Lijsterbesstraat het Observatiehuis geopend, een nieuwe stichting van de vereeniging van dezen naam. Het gebouw is onder leiding van den ingenieur-architect W. A. Molengraaff gebouwd. Onder de genoodigden bevond zich o.a. de Minister van Justitie, Mr. B. Ort, en verschillende autoriteiten op opvoedingsgebied. Links: Groep van genoodigden bij de officieele opening. Rechts: Een der intérieurs.